Az élet kenyere és vize

7. lecke, 3. negyedév, 2025. augusztus 9–15.

Szombat délután, augusztus 9.

Memory Text:

„És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ád ő néktek hatodnapon két napra való kenyeret. Maradjatok veszteg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. És nyugoszik vala a nép a hetedik napon. II. Mózes 16:28-30

Miután Izráel átkelt a tengeren, és a tenger bezárult ellenségeik előtt, mindannyian énekeltek és dicsőítették Istent, de bár a fáraó serege és a tenger már nem félelem tárgyai voltak, hanem csak érdeklődésé, próbáik, kétségeik és félelmeik még nem értek véget: szinte azonnal, miután meglátták a tengert mögöttük és a sivatagot előttük, vádaskodni kezdtek Mózes ellen, hogy a sivatagba hozta őket, ahol víz és élelem hiányában éhen halnak. Eszükbe sem jutott, hogy ha Isten képes kiszárítani a tengert, akkor biztosan képes elárasztani a sivatagot és virágba borítani, mint egy rózsát. Kétségeik és panaszaik ellenére Isten ismét még nagyobb csodát tett: vizet fakasztott a sziklából, és mannával táplálta őket az égből!

Isten megígérte, hogy Istenük lesz nekik, hogy népeként magához fogadja őket, és hogy elvezeti a "jó tágas földre." Ők azonban mindig készek voltak minden akadály láttán — amellyel találkoztak a megígért országba vezető úton — a csüggedésre. Isten csodálatos módon kihozta őket az egyiptomi rabszolgaságból, hogy felemelje és nemessé tegye őket, s így áldássá legyenek a földön. Azonban szükségük volt a nehézségekre, a szűkölködés elhordozására. Isten az emberi méltóságtól megfosztott állapotukból hozta ki őket, hogy megtisztelő helyet foglaljanak el a népek és nemzetek között, és átvehessék fontos és szent megbízatásukat. Ha lett volna hitük benne mind-azért, amit érettük cselekedett, akkor szívesen elhordoztak volna minden kényelmetlenséget, éhséget, még a szenvedést is. Azonban nem bíztak az Úrban továbbra sem, bár látták hatalmának és jóságának jeleit. Már elfelejtették keserű szolgálatukat Egyiptomban. Elfelejtették Istennek azt a jóságát és hatalmát, amelyet érettük a rabszolgaságból való kiszabadításukban megmutatott. Elfelejtették, hogy gyermekeik megmenekültek, biztonságban voltak, amikor a pusztító angyal minden elsőszülöttet megölt Egyiptomban. Elfelejtették az isteni hatalom nagyszerű megnyilatkozását a Vörös-tengernél. Elfelejtették azt, hogy mialatt ők biztonságban keltek át a tengeren azon az ösvényen, amelyet Isten nyitott meg számukra, ugyanakkor ellenségük hadseregét a tenger vize elborította és mindenestől maga alá temette. Csak mostani kényelmetlenségeiket és megpróbáltatásaikat látták és érezték. Ahelyett, hogy ezt mondták volna: "Nagy dolgokat cselekedett velünk az Úr, mert rabszolgák voltunk, de nagy nemzetté emelt bennünket", az út nehéz voltáról beszélgettek, és azt szerették volna tudni, vajon mikor is ér már véget vándorlásuk. PP 247.4

Keserű víz

Olvassuk el az Exodus 15:22–27 verseket. Mi volt a háttér az első csoda megtörténte előtt, miután átkeltek a Vörös-tengeren?

A Vörös-tengertől Izrael seregei továbbmentek útjukon a felhőoszlop vezetése alatt. Körülöttük kopár vidék, elhagyatottnak látszó hegyek, terméketlen síkság és a messzire nyúló tenger terült el, amelynek partján ellenségük holttestei hevertek. Szabadságuk tudatában mégis örömmel és boldogsággal volt tele szívük és az elégedetlenség elcsitult bennük. PP 246.1

Utazásuk első három napja alatt azonban nem találtak sehol sem ivóvizet. Vízkészletük kimerült. Nem volt semmi, amivel olthatták volna égő szomjúságukat, amint fáradtan vonszolták magukat a napégette síkságon. Mózes, aki jól ismerte ezt a vidéket, tudta, amit a többiek nem, hogy Márában, a legközelebbi forráslelő helyen, a víz ihatatlan. Nagy aggodalommal figyelte az őket vezető felhőoszlopot. Amikor pedig eljutottak Márába, csüggedő szívvel hallgatta vándorló népe örvendező kiáltását: “Víz! víz” — visszhangzott a kiáltás a sorokon végig. Férfiak, nők és gyermekek boldogan tódultak a forráshoz, azután egyszerre gyötrelmes kiáltás tört ki belőlük — a víz keserű volt. PP 246.2

Ijedtségükben és kétségbeesésükben korholni kezdték Mózest, hogy miért vezette őket ilyen úton. Nem gondoltak arra, hogy tulajdonképpen nem Mózes, hanem a felhőoszlopban lakozó isteni jelenlét vezette Mózest is éppen úgy, mint őket. Nehéz helyzetük miatt érzett fájdalmában Mózes nagyon komolyan Istenhez kiáltott segítségért: “[...] és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék” (2Móz 15:25). Ezután Mózes útján Isten ilyen ígéretet adott a népnek: “Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, ami kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód” (2Móz 15:26). PP 246.3

Hétfő augusztus 11

Fürjek és manna

Olvassuk el az Exodus 16:1–36-ot. Mi volt az oka az izraeliták morgolódásának, és mi történt utána?

Már egy hónapja távol voltak Egyiptomtól, amikor először letáboroztak a pusztaságban. Az élelmiszer fogytán volt. Miként lássák el élelemmel ezt a hatalmas sokaságot? Kétség támadt a szívekben és zúgolódni kezdtek. Még a nép kormányzói és vénei is csatlakoztak azokhoz, akik panasszal voltak tele az Isten által kijelölt vezetők ellen: "Bár megholtunk volna az Úr keze által Egyiptom földén, amikor a húsos fazék mellett ültünk vala, amikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg" (2Móz 16:3). PP 247.1

Eddig még nem szenvedtek éhségtől. Jelenlegi szükségleteikről is gondoskodott Isten, de féltek a jövőtől. Nem tudták elképzelni, hogy miként fog majd megélni ez a hatalmas sokaság a pusztában, amelyen át kell vonulniuk. Képzeletükben már maguk előtt látták éhező gyermekeiket. Az Úr pedig megengedte a nehézségeket, az élelem csökkenését, hogy teljes szívvel hozzá forduljanak, aki mindeddig Szabadítójuk volt. Ha szükségükben őt hívják segítségül, akkor megajándékozza őket szeretete és gondoskodása nyilvánvaló jeleivel. PP 247.2

Mózes biztosította a gyülekezetet arról, hogy a szükségleteiket Isten kielégíti: "Estve húst ád az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, mellyel ellene zúgolódtatok" — majd hozzáfűzte — "de mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen" (2Móz 16:8). PP 250.2

Azután megparancsolta Áronnak, mondja meg nekik: "[...] Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a ti zúgolódástokat" (2Móz 16:9). Mialatt Áron beszélt Izrael fiai egész gyülekezetéhez, azok "[...] a puszta felé fordulának, és ímé az Úr dicsősége megjelenők a felhőben" (2Móz 16:10). Eddig soha nem látott fényesség jelezte Isten jelenlétét. A kinyilatkoztatás útján — amelyet Isten az érzékeikhez szabott — el kellett jutniuk Isten ismeretére. Meg kellett tanulniuk, hogy a Legfenségesebb, és nem csupán csak az ember Mózes a vezetőjük, hogy féljék nevét és engedelmeskedjenek szavának. PP 250.3

Alkonyaikor a fürjek hatalmas serege vette körül és lepte el a tábort úgy, hogy mindenki számára volt elegendő hús. Reggel pedig a talaj felszínén "[...] apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön" (2Móz 16:14). "[...] olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe" (4Móz 11:7) "Amint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez!" (2Móz 16:15). Az emberek "manná"-nak nevezték el. Mózes pedig ezt mondta: "Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül" (2Móz 16:15). Az emberek összegyűjtötték a mannát és látták, hogy bőségesen elég volt mindenki számára. "Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé" (4Móz 11:8). Az Úr utasítása szerint naponta minden személy számára egy "ómerrel" kellett szedjenek a mannából. Nem volt szabad abból meghagyniuk reggelre. Néhányan megkíséreltek megtartani belőle a következő napig, de az nem volt többé alkalmas eledelnek, mert megférgesedett. Az egy napra elegendő mannát reggel kellett összegyűjteniük. Mindazt a mannát, ami a talajon maradt, a nap elolvasztotta. PP 250.4

Kedd augusztus 12

A sziklából víz fakad

Olvassuk el a 2Móz 17:1–7-et. Milyen tanulságot kellett volna levonnia a népnek ebből az eseményből?

Itt nem volt innivaló vize a népnek. Ismét kételkedni kezdtek Isten gondviselésében. Vakságukban és balgaságukban ezzel a követeléssel fordultak Mózeshez: “Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk.” Mózes azonban nem veszítette el türelmét és ezt mondta nekik: “Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat?” (2Móz 17:2). Azok azonban haragosan ezt kiáltották Mózesnek: “Miért hoztál ki minket Egyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat?” (2Móz 17:3). Amikor Isten bőségesen ellátta őket élelemmel, akkor szégyenkezve emlékeztek vissza hitetlenségükre, zúgolódásukra és megígérték, hogy a jövőben bízni fognak az Úrban, ígéretükről azonban hamarosan megfeledkeztek és hitük első próbatétele alkalmával kudarcot vallottak. A felhőoszlop, amely vezette őket, úgy tűnt nekik, mintha félelmetes titkot rejtegetne. Megkérdőjelezték Mózes személyét és szerepét. Ki ez a Mózes? — kérdezgették egymástól — és mi lehetett a célja azzal, hogy kivezetett bennünket Egyiptomból? Gyanakvás és bizalmatlanság töltötte be szívüket és 298 vakmerően azzal vádolták meg Mózest, hogy meg akarta ölni őket és gyermekeiket éhséggel, szomjúsággal és nehézségekkel, mert így gazdagodhat meg legkönnyebben vagyonukból. Dühük és méltatlankodásuk zűrzavarában már-már ott tartottak, hogy megkövezik őt. PP 253.4

Nehéz helyzetében Mózes az Úrhoz kiáltott: “Mit cselekedjem ezzel a néppel?” (2Móz 17:4). Az Úr utasította, vegye maga mellé Izrael véneit és fogja botját, amellyel a csodákat művelte Egyiptomban, induljon el és menjen a nép előtt. Az Úr pedig ezt mondta neki: “Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sújts a sziklára, és víz jő ki abból, hogy igyék a nép” (2Móz 17:6). Mózes engedelmeskedett és a sziklából folyamként ömlött ki a friss víz, mégpedig olyan bőségesen, hogy ellátta az egész tábort. Isten ahelyett, hogy azt parancsolta volna Mózesnek: emelje fel botját és valami rettenetes csapással sújtson a gonosz zúgolódók közé, mint ahogy Egyiptomban cselekedte, nagy irgalmasságában megszabadításuk eszközévé tette Mózes botját. PP 253.5

“Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből. Patakokat fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett” (Zsolt 78:15-16). Mózes megütötte a kősziklát, de Isten Fia volt az, aki a felhőoszlopban ott állt Mózes mellett és kifakasztotta a sziklából az életadó vizet. Nemcsak Mózes és a vének, hanem az egész gyülekezet is, amely bizonyos távolságban ott állt és figyelt, megpillantotta az Úr dicsőségét. Nem kétséges azonban, hogyha a felhő elmozdult volna, akkor az Úr dicsőségének rettenetes ragyogása mindazokat megölte volna, akik ott tartózkodtak. PP 254.1

Szomjúságában a nép megkísértette Istent, mert ezt kérdezte: “Vajon köztünk van-é az Úr vagy nincsen?” “Mert ha Ő hozott bennünket ide, miért nem ád vizet is úgy, mint kenyeret?” Az így megnyilvánuló hitetlenség bizony már bűnnek számított. Mózes félt is, hogy Isten ítélete szakad rájuk. Ezért azt a helyet “Masszának és Méribának” nevezte, ami azt jelenti “megkísérlés, versengés”, hogy ez emlékeztesse őket bűnükre. PP 254.2

Szerda augusztus 13

Jethro

Olvassuk el az Exodus 18:1–27-et. Milyen fontos események történtek itt a nemzet történelmében?

Az izraeliták táborhelyétől nem messze feküdt Jethrónak, Mózes apósának otthona. Jethró hallott a héberek kiszabadításáról és most felkerekedett, hogy meglátogassa őket és visszaadja Mózesnek feleségét és két fiát. Izrael nagy vezérét a hírnökök értesítették Jethróék közeledéséről és Mózes kiment eléjük, hogy örömmel találkozzék velük. A viszontlátás első örömei után sátorába vezette őket. Amikor Mózes rájött, hogy Izrael kivezetése Egyiptomból komoly veszélyekkel jár, visszaküldte családját apósához. Most azonban örülhetett társaságuknak. Jethrónak beszámolt arról, hogy Isten milyen csodálatos dolgot cselekedett Izraellel. Jethró, a pátriárka örvendezett és áldotta az Urat. Mózessel és a vénekkel együtt áldozatot mutatott be az Úrnak, és ünnepet szenteltek Isten irgalmasságának emlékezetére. PP 256.2

Jethró egy ideig a táborban maradt és hamarosan észrevette, hogy milyen súlyos terhek nehezednek Mózesre. Fenntartani a rendet és a fegyelmet az izraeliták hatalmas, tudatlan és képzetlen sokaságában — óriási feladat volt. Mózest ismerte el vezetőjének és bírájának a nép. Ő intézte el nemcsak az általános ügyeit, hanem a kötelességeit is a népnek. Az egyesek között támadt ellentéteket is neki kellett elintéznie. Mózes vállalta mindezeket a feladatokat, mert ezek elintézése alkalmat adott neki az oktatásra. “[...] tudtára adom az Isten végezé- seit és törvényeit” (2Móz 18:16) — mondta Jethrónak, aki azonban a következő ellenvetést tette: “Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is, amely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad” (2Móz 18:18). Azután tanácsolta Mózesnek, hogy válasz- szon ki a népből megfelelő személyeket és tegye őket elöljárókká, egyeseket ezrek, másokat százak és másokat tízek fölé. Ezeknek alkalmas embereknek kell lenniük, olyanoknak, akik “derék, istenfélő férfiak”, igazságosak és gyűlölik a haszonlesést. Ezeknek kell ítélkezniük a kisebb ügyekben, mialatt a nehéz és fontos ügyek továbbra is Mózes elé kerülnek. “[...] Te légy a népnek szószólója Isten előtt” — tanácsolta — “és te vidd az ügyeket Isten eleibe. És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az utat, amelyen járniok kell és a tennivalót, amelyet tenniök kell” (2Móz 18:19-20). Mózes elfogadta apósa tanácsát és ezzel nemcsak magának szerzett köny- nyebbséget, hanem ennek eredményeként a rend is tökéletesebb lett a nép között. PP 256.3

Az Úr nagymértékben kitüntette Mózest, és csodákat vitt véghez keze által. Abból a tényből, hogy Isten őt választotta ki mások oktatására, nem következtette azt, hogy neki nincs szüksége tanácsra. PP 257.1

Ezzel összhangban: *“Választott Mózes egész Izraelből derék férfiakat, és a nép elöljáróivá tette őket ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. Ezek tettek igazságot a nép között minden időben. A nehéz ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb dologban ők tettek igazságot”* (2Móz 18: 19-26) AT 63.2

Csütörtök augusztus 14

Az élet kenyere és vize

Olvassuk el az 1 Korinthus 10:11 versét. Milyen okot ad Pál arra, hogy ezeket az eseményeket feljegyezték?

„Izráel fiainak vándorlásait hűen leírják; az Úr által nekik végzett szabadítás, tökéletes szervezettségük és különleges rendjük, bűnük, hogy Mózes ellen, és így Isten ellen morogtak, vétkeik, lázadásaik, büntetéseik, a pusztában heverő holttesteik, mert nem voltak hajlandók alávetni magukat Isten bölcs rendelkezéseinek – ez a hűséges kép áll előttünk figyelmeztetésül, hogy ne kövessük az ő engedetlenségük példáját, és ne essünk el, mint ők. GW92 159.2

„De sokukkal Isten nem volt megelégedve, mert elpusztultak a pusztában. Ezek pedig példák nekünk, hogy ne vágyakozzunk a gonosz dolgokra, amint ők vágyakoztak. Ne legyetek bálványimádók, mint némelyek közülük, akikről meg van írva: A nép leült enni és inni, és felállt, hogy mulasson. Ne paráználkodjunk, mint némelyek, akik egy napon huszonháromezer ember esett el. Ne kísértsük Krisztust, mint némelyek, akik kísértették, és meghaltak a kígyóktól. Ne morogjatok, mint némelyek, akik morogtak, és elpusztultak a pusztító által. Mindezek példaként történtek velük, és meg vannak írva figyelmeztetésül nekünk, akikre a világ vége vár. Aki tehát áll, vigyázzon, hogy el ne essék." [1 Korinthus 10:5-12.] Vajon megváltozott-e Isten, a rend Istene? Nem, a jelenlegi korszakban ugyanaz, mint a korábbiakban. Pál azt mondja: „Isten nem a zűrzavar szerzője, hanem a békességé." [1 Korinthus 14:33.] Most is ugyanolyan pontos, mint akkor. És azt akarja, hogy a Mózes idején bevezetett tökéletes rendből tanuljunk rendről és szervezettségről, Izráel gyermekeinek javára. – Testimonies for the Church 1:647." GW92 160.1

Olvassuk el János 4:7–15 és János 6:31–51. Milyen igazságokat tár fel ez nekünk, keresztényeknek?

A szent élet nem nyerhető el rendkívüli erőfeszítés vagy fáradságos munka, sem adományok vagy áldozatok árán. Isten ingyen ajándéka ez, amelyet minden éhező és szomjazó léleknek megad. "Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet" (Ésa 55:1). "Az ő igazságuk tőlem van" (Ésa 54:17). "...és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk" (Jer 33:16). HB 23.2

Semmiféle emberi erő nem nyújthatja azt, ami a lelki szomjúságot és éhséget kielégíthetné. De Jézus így szólt: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem" (Jel 3:20). "Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha" (Jn 6:35). HB 23.3

A fáradt vándor a pusztában forrás után kutat, és mikor megtalálja, gyötrő szomját oltja vele.

Így kell szomjazni a kereszténynek is az élet vizét, amelynek forrása: Krisztus. Ha az Ő jellembeli tökéletességét felismertük, bennünk is felébred a vágy, hogy teljesen megújuljunk, és tisztaságának képmására alakuljunk át. HB 23.4

Minél jobban megismerjük Istent, annál magasztosabb lesz jellembeli példaképünk, s annál komolyabban vágyunk hozzá hasonlóvá válni. Az Isteni rész keveredik az emberivel, amikor a lélek Isten után vágyakozik és áhítattal mondja: “Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem” (Zsolt 62:6). HB 24.1

Péntek augusztus 15

További Tanulmányozásra

Izrael pusztai életének történetét Isten Izraelének tanulságára jegyezték fel az idők végezetéig. A feljegyzések arról, hogy Isten milyen bánásmódban részesítette a pusztában vándorlókat — amikor éhségnek, szomjúságnak és fáradtságnak voltak kitéve, és amikor tapasztalták Isten hatalmának enyhítésükre történt meglepetésszerű megnyilvánulásait — mind figyelmeztetéssel és utasítással teljesek minden időben élő népe számára az idők végezetéig. Mert a héberek tapasztalata előkészítő iskola volt a megígért kánaáni otthonuk számára. Isten azt akaija, hogy népe ezekben a napokban alázatos szívvel és tanítható lelkülettel tekintse át azokat a próbatételeket, amelyeken a hajdani Izrael keresztülment, hogy így felkészülésük során oktatást nyeljenek és elkészülhessenek a mennyei Kánaánra. PP 248.1

Sokan azok közül, akik visszatekintenek Izraelre, elcsodálkoznak hitetlenségükön és gyakori zúgolódásaikon és úgy érzik, hogy ők maguk nem lettek volna ilyen hálátlanok. Amikor a hitüket valami megpróbálja, akkor ők sem tanúsítanak több hitet vagy nagyobb türelmet, mint amennyit a hajdani Izrael tanúsított. Valahányszor nehéz helyzetbe kerülnek, azonnal elkezdenek zúgolódni azért az eljárásért, amelyet Isten csak azért alkalmazott velük szemben, hogy megtisztítsa őket. Bár jelenlegi szükségleteiket Isten kielégítette, de a jövőjüket mégsem hajlandók teljesen rábízni Istenre. Állandóan aggodalmaskodnak a szegénység miatt, amelytől gyermekeik szenvednek majd. Némelyek mindig gonosznak és sötétnek látják a jövőt maguk előtt és felnagyítják tényleg létező nehézségeiket annyira, hogy szemeik megvakulnak azoknak az áldásoknak láttán, amelyekért hálásaknak kellene lenniük. Azok az akadályok, amelyekkel szemben találják magukat, ahelyett, hogy Istenhez, az erő egyetlen forrásához vezetnék őket, eltávolítják őket Istentől, mert ezek az akadályok mindig csak nyugtalanságot és zúgolódást keltenek szívükben. PP 248.2

Jól tesszük-e, ha ennyire átadjuk magunkat a hitetlenségnek? Tulajdonképpen miért is lennénk hálátlanok és bizalmatlanok Isten iránt? Jézus Krisztus a mi barátunk és az egész menny érdekelt a jólétünkben. Aggodalmaskodásunk és félelmünk a jövőtől megszomorítja Isten Szentleikét. Nem szabad átadni magunkat olyan aggodalomnak, amely csak nyugtalanít, rág és lázit bennünket, és nem segít próbatételeink elhordozásában. Semmi helyet nem szabad adni szívünkben az Istennel szembeni bizalmatlanságnak, amely leköti időnk java részét a jövő szükségleteinek biztosításával, mintha boldogságunkat csak ezekben a földi dolgokban találnánk. Isten akarata nem az, hogy népét a földi gondok terheljék le. Urunk azonban nem azt mondja nekünk, hogy földi életünk ösvényén semmi veszedelem nem várakozik ránk. Nem azt ígéri, hogy kiveszi népét a bűnnel teljes gonosz világból, hanem megmutatja a biztos menedéket, amely sohasem csal meg bennünket. Magához hívja a megfáradtakat és a megterhelteket: “Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). Tegyétek le magatokról az aggodalmaskodás és a földi, a világi gondok igáját, amelyet magatok helyeztetek saját nyakatokra, és “vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti leikeiteknek” (Mt 11:29). Istenben nyugalmat és békességet találhatunk és minden gondunkat reá vethetjük, mert néki gondja van reánk. (Lásd lPt 5:7). PP 249.1

Pál apostol ezt mondja: “Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon” (Zsid 3:12). Tekintettel mindarra, amit Isten értünk tett, a mi hitünknek erősnek, cselekvőnek és kitartónak kell lennie. Zúgolódás és panaszkodás helyett szívünk beszéde mindig ez legyen: “Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről” (Zsolt 103:1-2). PP 249.2

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org